

Мальований стрілець

Михайло Яцків

Мене заскочила ніч серед глухої понурої вулиці в далекому чужім місті, і я станув в одному готелі. Слуги поводитися смішно. Гугнали, викривляли роти і відверталися, аби не дати пізнати себе. Здається, були в них приправлені вуси, бороди й начорнені брови, але я так був змучений, що не звертав на них уваги. Тільки одна думка перелетіла: чи чорт на цілу свою менажерію не міг здобутися на ніщо цікаве? Та я лишився, бо на вулиці що ж би був діяв? Згоді остався сам, замкнувся на ключ і відітхнув свободніше. Скрутив я лампу, ліг на ліжко й роззирався. В цілій кімнатці найвище стояло ліжко, стіл був низький, як для дітей, замість крісел стільчики, обивані червоним сукном, замість шафи мала ніша з полочками. Стеля була рівна, з дубових дощок, краями не приставала до стін. Із стелі повів я очима на вікно. Було заслонене, а на заслоні змальований стрілець.

Я дрімав з великого труду, та не міг заснути. Нараз збудив мене страх, я схопився на рівні ноги. Нічого не зайшло, я успокоював себе, але добув кинджал і ліг знов на ліжко. Глянув на годинник – північ. Як нічого не зайшло досі, то чей не зайде, думаю. Та даром втихомирював я себе, неспокій ріс в мені чимраз більший. Кругом тихо й понуро, на коридорі й не ворухнеться нічого. Мої очі впали знов на стрільця. Він держав рушницю при лиці і мірив у мене. Спокійно глядів я в него, мене збирала охота рознести його в кусні, але здержував себе і силувався заснути. Легкий скрипіт якби зі страху торкнув мене глибоко, але я не міг рукою рушити, ні відітхнути. Власна чорна нужда і вся мерзота цілого світу стала переді мною – я віддавався зі студеним серцем. Най діється, що хоче, мені все одно... Коли би тепер валилися мури, як в часі землетрясіння в Ліссабоні, то я закрив би лиш отак своє змучене чоло на тихий вічний спочинок. Тільки спросоння, як через дим, виджу, що над стрільцем нависла хмара й опадає поволі в долину. Гіркий сміх завмирає на лиці, я не свідомий ні сну, ні яви, гляджу з-під тяжких повік і сам собі не вірю. Хмара опадає на голову стрільця і заступає її.

Мене зняв страх і лють. Я пирснув з ліжка й остовпів – стеля була над моєю головою й опадала поволі! Блиском шибнуло мені, що долівка в сій розбишацькій норі певно також рухома і я станув в тупій розпуці. Глянув я на стіни – ніякого гака, ні цвяха, глипнув по краях помоста, він не приставав до стін так само, як стеля. Один лише поріг був зв'язаний з одвірками, більше ніщо. Я станув на порозі, притисся до дверей, розправив руки в одвірки й хилився під дідьчою стелею. Так притисся я до тої висоти, в якій було ліжко. Стеля придавила його, аж затріщало, по хвилі поміст злетів в долину, перевернувся на прибитій осі, лампа кліпнула – піді мною позіхнула челюсті, з якої мигнули кості, вдарив студений сопух, мене обіймала темрява...

Поміст справився на своє місце з прикріпленим ліжком і иньшою обстановкою. Злетів лиш мій чемодан та покривало. Стеля піднімалася вгору, на коридорі задудніли

кроки, хтось прийшов до дверей і став їх відмикати.

Я кинувся в вікно, розшматував стрільця і вискочив на волю.